

PIOTR BOBER

WYCENA KNOW-HOW WNOSZONEGO APORTEM DO SPÓŁKI KAPITAŁOWEJ

Wprowadzenie

Przedsiębiorstwa dostosowując się do obecnych warunków rynkowych, gdzie gospodarka określana jest jako gospodarka oparta na wiedzy, zmuszone są do poszukiwania nowych rozwiązań, które przyczyniłyby się do wzrostu ich efektywności. W kontekście tym istotne znaczenie dla przetrwania i rozwoju przedsiębiorstwa mają jego zasoby wiedzy, a dopiero na dalszym planie znajdują się zgromadzone rzeczowe i finansowe składniki majątku.

Zatem o sile przedsiębiorstwa działającego w turbulentnym otoczeniu decydować będzie wiedza, umiejętności i doświadczenie. A. Einstein twierdził, że jedynym źródłem wiedzy jest doświadczenie. Natomiast Arystoteles uważał, że sekretem biznesu jest wiedzieć to, czego nie wiedzą inni oraz że uczyć się trzeba podczas robienia, wykonywania czegoś. Tak więc konieczne są doświadczenie i praktyka, bo sama cicha wiedza niewiele znaczy, nie ma bowiem utylitarne go charakteru¹.

Inspiracją do napisania niniejszego artykułu jest zarówno niedostatek teoretycznych opracowań, jak i praktyczne problemy związane z wyceną know-how wnoszonego aportem do spółki.

Celem opracowania jest wskazanie oraz próba rozwiązania dylematów związanych z wyceną know-how będącego przedmiotem aportu do spółki kapitałowej na przykładzie technologii wykorzystywanej przy budowie „Wodorowego Generatora Energii”.

Problemy identyfikacji know-how jako przedmiotu aportu

Jedną z często stosowanych form objęcia udziałów w spółkach kapitałowych jest wniesienie wkładu niepieniężnego zwanego aportem. W praktyce gospodarczej pojęcie wkładu niepieniężnego w przeciwieństwie do pieniężnego sprawia wiele trudności, między

¹ Por. E. Skrzypek: *Zarządzanie wiedzą i kapitałem intelektualnym w warunkach globalizacji*, [w:] *Unia Europejska w kontekście strategii lizbońskiej oraz Gospodarki i społeczeństwa wiedzy w Polsce*, Instytut Wiedzy i Innowacji, Kraków 2007, s. 27.

innymi związanymi ze zdolnością aportową wkładu. Odnosząc się do obecnych warunków rynkowych, rosnące znaczenie aportu wynika z następujących czynników:

- jest naturalnym sposobem zasilenia przedsiębiorstwa w niezbędne, a niekiedy trudno dostępne czynniki produkcji, jak linia technologiczna, know-how,
- stanowi naturalny efekt rekonstrukcji organizacji gospodarczych, np. wniesienie przedsiębiorstwa lub zorganizowanej części przedsiębiorstwa,
- jest jedną z dróg uzdrowienia finansów przedsiębiorstwa².

W literaturze przedmiotu know-how traktowane jest jako wartość niematerialna i prawna rozumiana jako równowartość uzyskanych informacji związanych z wiedzą w dziedzinie przemysłowej, handlowej, naukowej i organizacyjnej³.

Zarówno w orzecznictwie, jak i nauce prawa handlowego nie budzi wątpliwości, że wnoszenie do spółek kapitałowych aportu w postaci know-how jest dopuszczalne. Problem natomiast dotyczy sposobu wyceny jego wartości i odpowiedzi na pytanie: jak określić wartość czegoś, co nie ma swej materialnej postaci? Zagadnienie to, jak już wcześniej wskazano, jest szczególnie istotne w sytuacji wniesienia know-how aportem do spółki. Powodem jest fakt, że istotna wątpliwość co do wartości know-how może stanowić przeszkodę w rejestracji spółki lub uzasadniać roszczenia odszkodowawcze wspólników kwestionujących stosunek wymiany udziałów przy połączeniu spółek

Prawidłowo sporządzona wycena know-how może uwzględniać wartość wymienną lub użytkową. W praktyce wskazuje się, że w pierwszym wypadku chodzi o cenę, którą można otrzymać od kontrahenta chcącego uzyskać technologię. W drugim przypadku chodzi zaś o wskaźnik zyskowności, czyli wpływ, jaki technologia będzie mieć na wielkość i koszty produkcji cieszącej się zbytem.

W wypadku know-how niezwiązanego z własnością przemysłową, rzetelne ustalenie jego wartości rynkowej jest trudne. Konieczne jest bowiem pozyskanie materiału porównawczego, podobnie jak przy szacowaniu nieruchomości. Tymczasem jeśli know-how jest przedmiotem obrotu, to strony transakcji nie ujawniają informacji na jego temat. Zatem nawet gdy sama wartość transakcji jest znana, nie sposób ustalić, czy know-how będące jej przedmiotem można porównać do innego i na tej podstawie dokonać wyceny. Jednakże w sytuacji, gdy wiedzę, która ma być przedmiotem aportu upubliczniono, jej wartość jako wiedzy poufnej jest w praktyce zerowa.

Inną metodą możliwą do zastosowania w określonych wypadkach jest wycena know-how uwzględniająca wartość odtworzeniową. Wartość odtworzeniowa know-how będzie

² Por. A. Helin, K.G. Szymański: *Rachunkowość i opodatkowanie spółek kapitałowych*, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2005, s. 257.

³ Por. *Wycena i zarządzanie wartością firmy*, red. A. Szablewski, R. Tuzimek, Wydawnictwo Poltex, Warszawa 2005, s. 278.

zatem równa sumie nakładów, które trzeba ponieść w celu uzyskania wiedzy określonego rodzaju⁴.

Istotnym zagadnieniem ze względów czysto praktycznych jest opis know-how, który musi uwzględniać fakt, że akta rejestrowe są jawne. Natomiast art. 158 § 1 k.s.h. wymagają szczegółowego określenia przedmiotu wkładu niepieniężnego w umowie spółki. Mogą się tu więc pojawić pewne trudności w opisaniu aportu w tej postaci. Trzeba bowiem uważać, aby w ten sposób nie ujawnić informacji stanowiących know-how, gdyż może ono wówczas stać się bezwartościowe. W interesie spółki i wspólników jest zachowanie poufności informacji dotyczących know-how. Sytuacja taka utrudnia jednak analizy porównawcze z zakresu wartości know-how. W praktyce więc wszelkie kwestie związane z know-how będą zwykle źródłem potencjalnych kłopotów i zwiększonego ryzyka gospodarczego, zwłaszcza gdy nie jest to know-how z dziedziny techniki, ale ogólne zasady organizacji czy zarządzania⁵.

Przedmiot wyceny

Wobec wzrostu zapotrzebowania na nowe technologie, które skutecznie i małym nakładem środków pozwalają prowadzić proces utylizacji odpadów w małych i średnich przedsiębiorstwach, począwszy od 2001 roku przedsiębiorstwo prowadziło prace badawcze polegające na:

- badaniach materiałów ceramicznych w zakresie wytrzymałości temperaturowych i chemicznych betonu żarowego,
- badaniach nad techniką zgazowywania – uzyskiwania najwydajniejszych efektów przetwarzania termicznego w celu dobrania mocy i warunków dla przetwarzania biomas i odpadów poprodukcyjnych pochodzenia rolniczego i przemysłowego,
- doświadczeniach na instalacjach półtechnologicznych w skali mini, w laboratorium L.U.A. w Cottbus.

Podjęte działania doprowadziły do stworzenia prototypu „Wodorowego Generatorsa Energii” w skali przemysłowej wraz z całą technologią kotłowni parowej, tj. kotłem parowym, stacją uzdatniania wody, zespołem wentylatorów wyciągowych, cyklonów i wyrzutni oraz urządzeń podających paliwo w postaci odpadów poprodukcyjnych. Technologia ta uzyskała świadectwo i znak „Urządzenie Przyjazne Środowisku”, potwierdzające, iż spełnia ona wymagania dotyczące ochrony środowiska ustalone w kryteriach technicznych.

Zbudowany prototyp został przebadany, sprawdzony pod względem efektywności i bezpieczeństwa działania oraz spełniania wymogów ochrony środowiska przez Instytut Energetyki w Łodzi i w efekcie tych badań instalacja została dopuszczona do produkcji i użytkowania. Pierwsza instalacja technologiczna jest zainstalowana w Zielonej Górze,

⁴ Por. D. Zarzecki: *Metody wyceny przedsiębiorstw*, Fundacja Rozwoju Rachunkowości, Warszawa 1999, s. 316 i 317.

⁵ Ustawa z dnia 15 września 2000 r. – kodeks spółek handlowych, DzU 2001, nr 94, poz. 1037 z późn. zm.

gdzie w dalszym ciągu prowadzone są badania termicznego przetwarzania pozostałości poprodukcyjnych. Obecnie prowadzone są dalsze badania w zakresie pozyskania energii elektrycznej.

Ponadto urządzenie można wyposażyć w instalację do kondensacji wilgoci ze spalin oraz wychwyty dwutlenku węgla. Przy zastosowaniu opracowanej technologii można przetwarzać większość pozostałości produkcyjnych zawierających węgiel i wodę, takich jak zrębki, węgiel brunatny, biomasa pochodzenia rolniczego, przemysłowego i paliwa alternatywne.

Energię ciepłą pochodzącą z „Wodorowego Generatora Energii” wykorzystuje się do produkcji ciepła i pary technologicznej. Następnie uzyskaną parę technologiczną w zależności od potrzeb można wykorzystać do produkcji energii elektrycznej lub chłodu technologicznego (potrójna kogeneracja). Ponadto różnorodność materiałów możliwych do zgazowania przy zastosowaniu tej technologii uniwersalizuje dostęp do klientów potencjalnie zainteresowanych uruchomieniem Eko-kotłowni w swoich zakładach. Jako wsad do zgazowania mogą służyć: odpady pokompostowe – positowe, guma, pierze, cebula, tworzywa sztuczne, drewno, biomasa, odpady poubojowe, odpady przemysłu papierniczego i węgiel brunatny.

Na podstawie powyższych informacji można zauważyć, że na wdrożeniu technologii mogą skorzystać wszyscy, którzy zainteresowani są minimalizacją kosztów związanych z gospodarką odpadami oraz wykorzystaniem taniej energii pochodzącej ze źródeł alternatywnych. Generator jest urządzeniem wielopaliwowym i wielofrakcyjnym, w którym można wykorzystywać różne rodzaje paliw bez konieczności ingerencji w jego budowę. Ponadto podpisanie umowy pomiędzy producentem (podmiotem wdrażającym) a odbiorcą każdorazowo poprzedzone jest:

- badaniami laboratoryjnymi planowanego wsadu,
- w przypadku potrzeb – opracowaniem jego receptury,
- programowaniem automatyki sterownia generatorem.

Wyżej opisane czynności mają na celu określenie indywidualnych potrzeb klienta oraz skonfigurowanie instalacji w taki sposób, aby jej praca odznaczała się najwyższą możliwą do osiągnięcia efektywnością. Stanowią one również podstawę właściwej kalkulacji kosztów wdrożenia.

Na koszty wdrożenia przedmiotowej technologii u nabywcy w szczególności składają się:

- badania laboratoryjne,
- prace instalacyjne, elektryczne, geodezyjne, budowlane oraz towarzyszące,
- rozruch instalacji.

Ponadto w zależności od przeznaczenia instalacji oraz indywidualnych potrzeb nabywcy istnieje konieczność wyposażenia instalacji o osprzęt uzupełniający, którego cena ustalana jest indywidualnie. Biorąc udział w przedsięwzięciu, nabywcy będą posiadać

źródło energii spełniające wymogi dotyczące oddziaływania na środowisko oraz zyskają oszczędności w uzyskaniu tej energii – zapewnią sobie tańszą energię.

Na potrzeby wyceny przeprowadzono również analizę rynku, między innymi pod kątem istniejących rozwiązań alternatywnych. Na podstawie uzyskanych wyników stwierdzono, że opracowana technologia kotłowni kontenerowej wykorzystującej jako paliwo odpady poprodukcyjne jest unikalna na skalę światową. Nie są znane podobne instalacje. Najbliższą porównywalną, technologicznie zbliżoną instalacją jest instalacja plazmowej dezintegracji pozostałości produkcyjnych i odpadów. Jednakże powyżej opisana instalacja ma blisko dziesięć razy mniejszą wydajność niż jedne z najmniejszych instalacji przetwarzania plazmowego (Hofors, Szwecja).

Teoretycznie istnieją inne możliwości pozyskiwania energii odnawialnej, ale za opisaną przemawia prosty montaż i nieskomplikowane zasady użytkowania, jak też różnorodność odpadów, jakie można stosować jako paliwo przy przedmiotowej instalacji. Do rozwiązań alternatywnych można zaliczyć:

- energię słoneczną – wytworzenie dużej mocy – jaka jest konieczna do pozyskania w zakładach przemysłowych – jest możliwe tylko przy założeniu inwestycji w olbrzymie kolektory słoneczne służące do pozyskania ciepła z energii słonecznej, co powoduje znaczne nakłady inwestycyjne,
- energię wiatrową – jej potencjał zależy od amplitudy wiatrów na danym terenie oraz od rodzaju zastosowanych iglic – nie wszędzie mogą być montowane,
- energię wodną – jej potencjał pozyskuje się z przepływającej wody, dla pozyskania której są niezbędne spiętrzenia wody,
- energię geotermalną – możliwa do pozyskania z wód geotermalnych – sporadycznie dostępna dla przedsiębiorstw ze względu na konieczność dostępu do bezpośrednich źródeł tych wód i znaczne koszty instalacji.

Na podkreślenie zasługuje ponadto fakt, że żaden z opisanych rodzajów energii nie daje możliwości utylizacji szerokiej gamy odpadów. Moc pozyskanej z nich energii bardzo trudno jest magazynować i dostosowywać do czasu pracy i potrzeb zakładu produkcyjnego. Unikalność opracowanej technologii potwierdzają również uzyskane opinie o innowacyjności.

Wycena metodą wartości odtworzeniowej

Przedmiotowa metoda wyceny polega na ustaleniu wartości odtworzeniowej know-how. Wartość odtworzeniowa to wartość nakładów niezbędna do poniesienia na opracowanie istniejącej technologii.

Tak więc jest to koszt zastąpienia posiadanych maszyn, urządzeń i wiedzy identycznymi co do rodzaju składnikami. Wartość odtworzeniowa jest jednym z kilku mierników służących do pomiaru wartości istniejących know-how. Koncepcja ta opiera się zasadniczo na ocenach inżynierskich dokonywanych przez ekspertów-biegłych posiadających wymagane

w tym zakresie uprawnienia. Należy jednakże zaznaczyć, że szacunki mogą generować pewne problemy praktyczne. Najważniejszym z nich jest udzielenie odpowiedzi na pytanie: czy środek trwały, wartość niematerialna i prawna mogłyby być lub w rzeczywistości byłyby odtworzone w takiej postaci, jak były skonstruowane (opracowane) w wersji oryginalnej? W praktyce prawidłowe określenie rzeczywistej wartości know-how jest trudne ze względu na długotrwałość oraz złożoność procesu prowadzącego do jego powstania⁶.

W analizowanym przypadku prace nad opracowaniem technologii „Wodorowego Generatora Energii” przebiegały dwuetapowo. Pierwszy z nich obejmował okres od 2000 do 2006 roku. Wówczas nakłady na rozwój technologii finansowane były jedynie ze środków własnych pomysłodawców.

Drugi etap wymagający znacznie większych nakładów rozpoczął się w 2007 roku. W etapie tym pozyskano finansowanie zewnętrzne w postaci kredytu bankowego oraz pozyskano dodatkowego inwestora.

Na podstawie przeprowadzonej analizy ustalono, że w badanym okresie 2001–2009 przedsiębiorstwo poniosło następujące koszty na wytworzenie przedmiotowej technologii:

- koszty bezpośrednie (materiały i wynagrodzenia),
- koszty pośrednie,
- koszty ogólnozakładowe.

Tabela 1

Wycena know-how spółki metodą wartości odtworzeniowej (w tys. zł)

Wyszczególnienie	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010
1. Koszty bezpośrednie	15,0	20,0	45,0	70,0	80,0	80,5	200,0	340,0	405,0	185,0
– materiały	10,0	15,0	35,0	40,0	40,0	40,5	150,0	270,0	335,0	115,0
– wynagrodzenia	5,0	5,0	10,0	30,0	40,0	40,0	50,0	70,0	70,0	70,0
2. Koszty pośrednie	4,5	6,0	13,5	21,0	24,0	24,2	60,0	102,0	121,5	55,5
3. Koszty ogólnego zarządu	5,0	5,0	5,0	5,0	5,0	5,0	10,0	15,0	25,0	30,0
4. Koszty razem	24,5	31,0	63,5	96,0	109,0	109,7	270,0	457,0	551,5	270,5
5. Stopa inflacji (%)*	5,50	1,90	0,80	3,50	2,10	1,00	2,50	4,20	3,50	2,60
6. Skorygowana wartość kosztów	32,1	38,5	77,5	116,2	127,5	125,6	306,2	505,7	585,6	277,5
7. Wartość odtworzeniowa	2 192,5									

* Roczne wskaźniki cen towarów i usług konsumpcyjnych w latach 1950-2010, http://www.stat.gov.pl/gus/5840_1634_PLK_HTML.htm.

Źródło: obliczenia własne.

⁶ Por. D. Zarzecki: *Metody wyceny przedsiębiorstw*, Fundacja Rozwoju Rachunkowości, Warszawa 1999, s. 316 i 317.

Następnie, aby skorygować poniesione koszty na dzień 31.12.2010 roku, uwzględniono stopę inflacji z poszczególnych lat badanego okresu. W tabeli 1 zawarto wyniki obliczeń dotyczące wyceny know-how metodą wartości odtworzeniowej.

Na podstawie przeprowadzonych obliczeń ustalono wartość know-how przy zastosowaniu metody kosztów odtworzeniowych na poziomie 2 192,5 tys. zł.

Wycena metodą dochodową – DCF

W metodach dochodowych know-how traktuje się jako aktywa, dla których możliwe jest określenie strumieni pieniężnych przez nie generowanych. U podstawy metody DCF leży koncepcja wartości pieniądza w czasie, która ma istotne znaczenie dla całej teorii finansów. Metoda zdyskontowanych przepływów pieniężnych ma bogate podstawy teoretyczne jednak sam rachunek nie jest szczegółowo zdefiniowany. Powoduje to, że istnieją różne możliwości skonstruowania poprawnego modelu wyceny przedsiębiorstwa metodą zdyskontowanych przepływów pieniężnych. Modele te będą się między sobą różnić szczegółami konstrukcji poszczególnych elementów prowadzących do określenia wolnego strumienia gotówki.

W praktyce największe uznanie zdobyła metoda preferowana przez T. Copelanda⁷. Procedura wyceny wartości know-how metodą dochodową (DCF) obejmuje następujące etapy⁸:

- Etap I Estymację przepływów przyszłych wolnych operacyjnych środków pieniężnych (free operating cash flow – FOCF).
- Etap II Określenie okresu, dla którego zasadne jest sporządzenie projekcji przepływów FOCF.
- Etap III Oszacowanie wartości know-how w ostatnim roku prognozy (wartości rezydualnej – RV).
- Etap IV Wyznaczenie stopy dyskonta.
- Etap V Oszacowanie wartości bieżącej FOCF oraz wartości bieżącej RV.

Po zrealizowaniu wymienionych etapów, wartość know-how obliczona jest na podstawie następującego algorytmu:

$$W = \sum_{t=1}^n FOCF_t \times \frac{1}{(1+r)^t} + \frac{RV}{(1+r)^n} - D_o,$$

gdzie: W – wartość know-how (tzw. wartość właścicielska); $FOCF_t$ – wartość wolnego strumienia operacyjnych środków pieniężnych w roku t ; RV – wartość rezydualna know-how na koniec okresu prognozy; D_o – wartość zadłużenia know-how na mo-

⁷ T. Copeland, T. Koller, J. Murrin: *Wycena: mierzenie i kształtowanie wartości firm*, WIG-Press, Warszawa 1997.

⁸ Por. D. Zarzecki: *op.cit.*, s. 242–245.

ment wyceny, wartość ta odzwierciedla sumę kapitałów obcych zaangażowanych w technologii; r – stopa dyskonta.

W celu wyceny know-how metodą zdyskontowanych przepływów pieniężnych przeprowadzono obliczenia dotyczące prognoz finansowych w trzech wariantach: umiarkowanym, optymistycznym oraz pesymistycznym. W obliczeniach uwzględniono:

- całkowite przychody i koszty dotyczące wdrożenia nowego rozwiązania,
- pozostałe koszty uwzględniające amortyzację, zużycie materiałów i energii oraz koszty ubezpieczeń społecznych przemnożone przez wskaźnik przychody z wprowadzania danych podzielić na przychody razem,
- stopę dyskontową w wysokości 12,50%,
- stopę podatku dochodowego 19%,
- amortyzację,
- nakłady inwestycyjne,
- zmianę kapitału obrotowego netto,
- stopę wzrostu $g = 0,5\%$.

Wyniki obliczeń w wariantcie umiarkowanym przedstawiono w tabeli 2.

Tabela 2

Wycena know-how spółki metodą zdyskontowanych przepływów pieniężnych
– wariant umiarkowany

Wyszczególnienie		P-2011	P-2012	P-2013	P-2014	P-2014
1.	Zysk netto	1000,0	2000,0	2500,0	4000,0	5000,0
2.	Amortyzacja	90,0	120,0	180,0	180,0	180,0
3.	Zmiana KON	1200,0	300,0	375,0	600,0	750,0
4.	Inwestycje odtworzeniowe		75,0	100,0	125,0	150,0
6.	Przepływy pieniężne netto	-110,0	1745,0	2205,0	3455,0	4280,0
7.	Stopa dyskonta	12,50%	12,50%	12,50%	12,50%	12,50%
8.	Współczynnik dyskontowy	0,88889	0,79012	0,70233	0,62430	0,55493
9.	Zdyskontowane przepływy pieniężne	-97,8	1378,8	1548,6	2156,9	2375,1
10.	Suma zdyskontowanych przepływów pieniężnych	7361,7				
11.	Wartość rezydualna					
12.	Wartość know-how	7361,7				

Źródło: obliczenia własne.

Obliczona wartość know-how metodą zdyskontowanych przepływów pieniężnych wyniosła w wariantcie umiarkowanym 7361,7 tys. zł, natomiast po uwzględnieniu wartości

know-how w wariancie optymistycznym 10 931,1 tys. zł i w wariancie pesymistycznym 3792,2 tys. zł. Następnie na podstawie uzyskanych wyników obliczono średnią ważoną dla przedmiotowej wartości know-how, która wyniosła 7004,7 tys. zł.

Konkludując, wartość know-how metodą odtworzeniową kształtowała się na poziomie 2192,5 tys. zł, natomiast metodą zdyskontowanych przepływów pieniężnych – DCF 7004,7 tys. zł. Jednakże, z uwagi na fakt, że wartość odtworzeniowa ma charakter głównie informacyjny, w tej sytuacji jest wartością minimalną, uwzględniającą jedynie koszty historyczne, a niebiorącą pod uwagę potencjału rynku w zakresie stosowania nowej technologii, jako wartość docelową należy przyjąć wynik wyceny DCF.

Podsumowanie

Obliczona wartość know-how przy wykorzystaniu różnych metod wyceny zawiera się w przedziale od 2192,5 7 tys. zł do 7004,7 tys. zł. Górna wartość tego przedziału wyznaczona została poprzez wycenę metodą dochodową DCF, która, zdaniem autora, ze względu na specyficzny charakter przedmiotu wyceny oddaje jej faktyczną wartość. Zatem mając na uwadze cel sporządzenia wyceny, powinna ona być przyjęta jako podstawa określenia wartości aportu.

Konkludując można stwierdzić, że każda z zastosowanych metod posiada zarówno zalety, jak i wady, które wpływają na ich użyteczność. Ponadto ze względu na praktyczne zastosowanie wyników wyceny należy wskazać na problematyczne zagadnienia związane z wypełnieniem obowiązków określonych przepisami prawa w zakresie opisu know-how, będącego przedmiotem aportu, nie powodując jednocześnie utraty jego wartości.

Literatura

- Copeland T., Koller T., Murrin J.: *Wycena: mierzenie i kształtowanie wartości firm*, WIG-Press, Warszawa 1997.
- Helin A., Szymański K.G.: *Rachunkowość i opodatkowanie spółek kapitałowych*, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2005.
- Roczne wskaźniki cen towarów i usług konsumpcyjnych w latach 1950–2010*, http://www.stat.gov.pl/gus/5840_1634_plk_html.htm.
- Skrzypek E.: *Zarządzanie wiedzą i kapitałem intelektualnym w warunkach globalizacji*, [w:] *Unia europejska w kontekście strategii lizbońskiej oraz Gospodarki i społeczeństwa wiedzy w Polsce*, Instytut Wiedzy i Innowacji, Kraków 2007.
- Ustawa z dnia 15 września 2000 r. – kodeks spółek handlowych, DzU 2001, nr 94, poz. 1037 z późn. zm.
- Wycena i zarządzanie wartością firmy*, red. A. Szablewski, R. Tuzimek, Wydawnictwo Poltex, Warszawa 2005.
- Zarzecki D.: *Metody wyceny przedsiębiorstw*, Fundacja Rozwoju Rachunkowości, Warszawa 1999.

Streszczenie

Know-how to składnik aktywów, który nie posiada postaci materialnej. Obejmuje on poufną wiedzę w dziedzinie przemysłowej, handlowej, naukowej i organizacyjnej. Ze względu na swój charakter w praktyce istnieją duże problemy z jego wyceną. W opracowaniu skoncentrowano się na teoretycznych rozważaniach dotyczących wyceny know-how, zilustrowanych przykładem praktycznym.

THE VALUATION OF KNOW-HOW CONTRIBUTED TO THE COMPANIES**Summary**

Know-how is the part of assets which is non-material. It covers confidential industrial, commercial and scientific knowledge. In practice, due to its non-material nature, there are significant problems with the valuation. This article discusses the theoretical deliberations concerning an approach to estimating the value of know-how.